

למה טראמפ מחכה? ההיערכות למתקפה באיראן

written by אלי קלוטשטיין | 18.05.2026
פורסם במקור ראשון, בתאריך 18 במאי, 2026.

אחת השאלות שמטרידות רבים מהישראלים מאז ההכרזה של נשיא ארה"ב דונלד טראמפ על "הפסקת אש בת שבועיים" במלחמה עם איראן, אי שם בפסח, היא "לשם מה הוא מחכה?". כמה זמן עוד ימשיך טראמפ להתבזות במשא ומתן, תוהים תושבי ארצנו הקטנה, כשברור כשהעמדות שלו ושל טהרן כלל לא קרובות זו לזו? הכישלון הברור של השיחות, הפרסומים על הפערים בין הצדדים וההתנצחויות בתקשורת רק מחריפים את הרושם הזה. כדי לסגור סופית את הסוגיה, בא הפרסום בתחילת השבוע על רשימת הדרישות של ארה"ב ואיראן כל אחת מהשנייה במסגרת המשא ומתן, והראתה שכל צד דורש ההפך בדיוק מהשני ¹ ובמצב כזה, ההתנגשות בלתי נמנעת.

אם כן, אכן ראוי לתהות: מדוע טראמפ מחכה? בהנחה שלא יוותר על עניין הגרעין, שרק השבוע האיראנים הצהירו כי כלל לא יעלה למשא ומתן, למה הוא לא תוקף? אפשר אולי לסכם את המניעים של הנשיא האמריקני בחמש נקודות עיקריות, שקשורות זו בזו.

הלחץ עושה את שלו

המאמץ העיקרי של האמריקנים נגד הרפובליקה האסלאמית בשלב הזה הוא כלכלי. לפי נתוני מעקב ספינות, המצור על מצרי הורמוז בולם בהצלחה רבה את יכולתה של טהרן לייצא נפט גולמי כבר כמה שבועות, והאיראנים מדממים כספים. הפגיעה בתעשייה שלהם מונעת מהם גם לייצר פלדה ומוצרי פטרוכימיה, וביחד עם ניתוק האינטרנט ² הנזק למשק האיראני בכל יום גדול מאוד.

מבחינת טראמפ, התועלת העיקרית בכך היא לא רק עצם הלחץ על ראשי המשטר להסכים לדרישותיו, אלא גם העובדה שכל יום שבו יש להם פחות כסף הוא יום נוסף שבו הם לא יכולים להפנות משאבים לשיקום תעשיות הנשק והצבא, וגם להעביר כספים לארגוני הפרוקסי. מידע פומבי ברשת מגלה לנו שיש פעילות ראשונית לתיקון תשתיות באיראן, כגון מעט הכבישים והגשרים שהופצצו, וכן נעשה מאמץ לפתוח את פתחי השיגור של אתרי הטילים ולנקות אותם. אולם בשלב זה התעשיות הצבאיות ומתקני הגרעין כנראה לא נבנים מחדש.

רק כדי להדגיש עד כמה הנקודה הכלכלית משמעותית גם בראייה איראנית, צריך לבחון את חמש הדרישות שטהרן העבירה לארה"ב. ארבע מהן ³ הסרת העיצומים, הפשרת הנכסים, תשלום פיצויים, וכן הסרת המצור והכרה בריבונות האיראנית במצרי הורמוז ⁴ קשורות הדוקות לעניין הכלכלי. הרפובליקה האסלאמית קורסת, זו נקודת החולשה שלה, ומכך גם חוששים ראשי

תסיסה חברתית

לא סתם העניין הכלכלי חשוב, שכן הוא מתחבר גם ליציבות המשטר. ככל שהפגיעה ברווחת האזרח וחיי היומיום שלו תהיה קשה, כך גדל הסיכוי שהוא יחוש שאין לו מה להפסיד, והוא מוכרח לצאת ולמחות נגד הממשל למרות הסכנה.

ואכן, המצב בחברה האיראנית בשבועות האחרונים דומה לסיר מבעבע שעומד לרתוח. רבים מהאזרחים מנותקים מהעולם ואין להם אינטרנט. הם מתנהלים כבר כחודש וחצי תחת איום מתמשך ומבהיל של חידוש המלחמה, על כל ההשלכות שלה, ובה בעת מנסים להסתדר עם היעדר מצרכים בסיסיים, מצב כלכלי הולך ומידרדר, הכבדת היד הממשלתית והתקרבות חודשי הקיץ ☹️ שגם בימים הטובים של השנה שעברה התאפיינו במחסור במים וניתוקי חשמל תכופים. אגב, החורף השנה היה גשום פחות מהממוצע, והציפייה היא שקיץ חם יפגע מאוד במאגרי המים האיראניים.

התושבים גם מרימים עיניים להנהגה שלהם וחשים חוסר ביטחון: מאז חיסולו של עלי ח'מינאי, יורשו וממשיך דרכו מוג'תבא לא נראה בציבור, מצבו לא ידוע, ואולי הוא בכלל חוסל. בהנהגה יש מאבקי כוח בין כמה מוקדים, כשכל אחד מושך לכיוון שלו, מה שמקשה על מימוש וקידום מדיניות אחידה. המנהיגים ה"אזרחיים", כגון הנשיא מסעוד פזשכיאן או שר החוץ עבאס עראקצ'י, כנראה איבדו מאוד מכוחם לטובת ראשי משמרות המהפכה וההנהגה הצבאית. כשהאזרחים רואים שגם מנהיגיהם אובדי עצות, זה מקרין על האמון שלהם בצדקת דרכם.

ההכנות הצבאיות נמשכות

הרשתות החברתיות ואתרי החדשות עודם מלאים גם בימים האחרונים בדיווחים על תנועות אוויריות של צבא ארה"ב, שמטיס לאזור ציוד, נשק, חיילים, מיירטים ועוד מטוסי קרב. ההכנות הללו מתקיימות ללא הרף, ואמורות לתמוך במאמץ המלחמתי, אם אכן יחודש. בינתיים ארה"ב מרעננת את מערכי ההגנה שלה ושל בנות בריתה, ומנצלת את הזמן למלא את בנק היעדים, להשלים התוכניות המבצעיות, לתאם את המאמצים השונים עם ישראל ומדינות אחרות באזור, ולאסוף מודיעין.

ברור שגם האיראנים לא מתעצלים ומשתמשים בזמן הזה כדי להתחמש, אבל יש הבדל משמעותי: לפי הדיווחים, טהרן איבדה את היכולת התעשייתית שלה לייצר עוד טילים ונשק. המשמעות היא שמספר הטילים שנותר ברשותה זה מה שכנראה צפוי להיות בידה גם בטווח הזמן הבינוני לפחות, אלא אם כן תרכוש עוד ממקור חיצוני או תחדש את היכולת התעשייתית. כל מה שהיא משגרת ייגרע מהמספר הזה. בנוסף, המערך הלוגיסטי הצבאי שלה נפגע, ויידרש לה זמן רב לשקם אותו כדי להביא חלקים גדולים בצבא לכשירות לוחמה מלאה. משום כך, הזמן הקצר שחלף מאז הפסקת האש ועד עכשיו למעשה אינו משמעותי מבחינת האיראנים. הם

זקוקים להרבה יותר מכך בשביל לשקם את הפגיעות שספגו.

בינתיים, המעט שהם יכולים לעשות הוא בעיקר להפעיל את הפרוקסי השונים שלהם, כמו למשל באמצעות מתקפות הכטב"מים נגד האמירויות וערב הסעודית השבוע, שהגיעו "ממערב", או ניסיונות פיגועים נגד מטרות ישראליות ואמריקניות בחו"ל.

לו"ז צפוף

טראמפ הרהר לאחרונה בקול באפשרות של מבצע צבאי נוסף נגד איראן, והצהיר כי הוא יימשך ככל הנראה שבועיים. אחרי שבהתחלה דיבר על 4-6 שבועות ועמד בלוח הזמנים שלו, כדאי לשים לב גם הפעם מדוע הוא נקב בפרק זמן כזה.

הקצה האחד של תקופת הזמן הזו הוא ביקורו של הנשיא טראמפ בסין בשבוע שעבר. המסע הדיפלומטי הזה היה חשוב לו מבחינות רבות, והוא לא רצה "לקלקל" אותו אחרי שכבר נדחה פעם אחת בגלל המלחמה. כמו כן, הנשיא הצהיר שהוא מנסה לרתום את בייג'ינג לקמפיין הלחץ על טהרן ולמנוע ממנה להשיג נשק גרעיני.

לאחר הביקור יש עוד כמה תאריכים ומועדים שהנשיא בוודאי מכיר, ושגורמים לו להבין שהזמן דוחק: בסוף השבוע הקרוב יחול בישראל חג שבועות, ורבים ינצלו את הזמן לפעילות בחוץ ולטיולים. בשבוע הבא יחל גם החאג' בערב הסעודית, ויתחיל גם חג הקורבן. סביר להניח שהנשיא ינסה להימנע מפתיחת מבצע צבאי במועד כזה, שיסכן את עולי הרגל במכה. לפיכך, אם לא יתחיל את המבצע עד החאג', מאוד יכול להיות שהוא יחכה עד שיסתיים עיד אלאדחא.

אך בקצה השני של תקופת הזמן הזו יש גם אירוע חשוב לנשיא ☐ משחקי גביע העולם בכדורגל, שייערכו רובם ככולם בארה"ב. טראמפ לא ירצה לפגוע בחגיגה הזאת, ולהעיב עליה במבצע צבאי שיכבב בכותרות. ברור שככל שיתעכב בפתיחת המבצע, קיים סיכון שהוא יימרח ויגלוש עד לאמצע יוני ולפתיחת המשחקים.

בתוך מסגרת הזמנים הזאת נותרים בערך שבועיים-שלושה, והנשיא ירצה לנצל אותם במידת הצורך למבצע צבאי מוגבל, קצר בזמן ועוצמתי.

מיצוי המשא ומתן

עד כה הפגינו האיראנים עמדות נוקשות ודי קיצוניות בדיונים מול האמריקנים, במעין עיוורון שמקורו בין היתר במאפיינים התרבותיים האזוריים והדתיים שלהם. אך למרות הפערים, טראמפ בכל זאת ניסה להמשיך במשא ומתן ולתת לו הזדמנות להשיג את היעדים שהציב.

מלבד הצורך הפנימי והחיצוני לרצות בעלי ברית שלו באזור ובארה"ב, וחץ מהרצון להשיג ביתר קלות את המטרות שלו בלי צורך לערב את הצבא, טראמפ עדיין מקווה שהצטברות הלחץ תביא לשינוי מהותי בעמדה האיראנית. רשימת הדרישות שפרסמו שני הצדדים רומזת כי עד כה

מתנהל בעיקר שיח של חירשים, עם זאת, וכי לא יהיה מנוס מאפשרות מסוג אחר כדי להגביר את הלחץ האיראנים.

ובאותה נשימה צריך לציין כי ההנחה של הנשיא לא מופרכת לחלוטין: ה"לא" האיראני המוחלט התפתח במהלך המשא ומתן והשתנה בשבועות שחלפו מאז תחילת המגעים, ובפרט בפגישות האחרונות נעשה מאמץ למצוא נוסחאות שיפתרו את הפלונטר מצד אחד יענו על הצורך האיראני בשמירה על הכבוד של המשטר, יציבותו ונכסים חיוניים שלו, ומצד שני יקבל לפחות חלק מהדרישות של טראמפ. לכן, אף שבשלב זה לא מסתמנת שום הזדמנות לפריצת דרך, וההצעות האחרונות לא מתקרבות למה שהנשיא רוצה, ככל שהזמן עובר והלחץ גובר הוא עשוי להרגיש שהסיכוי לכך גדל.

זבנג וגמרנו

בארה"ב דווח בימים האחרונים כי סבלנותו של הנשיא טראמפ מהמשא ומתן הולכת ופוקעת, וסדרת פגישות שלו עם ההנהגה הצבאית מרמזת כי אולי כלו כל הקיצין: גם הנשיא מבין שאין לו ברירה בשלב הזה, וכדי לפרוץ את המבוי הסתום הוא אולי יאלץ לחדש את המתקפה על איראן.

המטרה, כך נראה, לא תהיה השמדתה של הרפובליקה האסלאמית או כיבוש שלה, אלא הגברת הלחץ עליה באופן עצים, כדי שבסופו של דבר ישיג הנשיא את היעדים שהציב לעצמו באמצעים צבאיים או על ידי הכנעת איראן דרך לחץ מתמשך. אך כיצד תיראה המתקפה, נגד אילו יעדים היא תתבצע ומה תכלול? אפשר לשרטט בקווים כלליים תסריט הגיוני של חידוש המלחמה בימים הקרובים.

יוצאים לדרך

השנתיים האחרונות לימדו בעיקר את ישראל, אבל גם את האמריקנים, כי יש חשיבות גדולה למכת פתיחה עוצמתית, מהירה וכואבת במיוחד, שמפתיעה את האויב ומכתיבה את קצב הלחימה בתחילתה. זה עבד לנו גם לפני מבצע "חיצו הצפון" נגד חיזבאללה עם מבצעי הביפרים ומכשירי הקשר, וזה קרה גם במתקפה על איראן ביוני שעבר ובתחילת המלחמה הזו. מאוד יכול להיות שגם בשלב הנוכחי צה"ל והצבא האמריקני מתכננים מהלך דומה.

ההנהגה על הכוונת

שתי התקיפות הקודמות נגד איראן נפתחו בחיסול ממוקד של בכירי הרפובליקה האסלאמית, כולל המנהיג העליון ח'מינאי, מפקדי משמרות המהפכה וראשי הצבא. מצד אחד טראמפ התגאה בהישגים הללו, אך מצד שני בתקופת המשא ומתן הוא הביע תסכול על מצב ההנהגה בטהרן. הבלבול ששרר בקרבה, הוא טען, לצד חוסר היכולת לספק כתובת ברורה ששולטת בנעשה ומכתיבה את המדיניות, סיכלו במידה רבה את האפשרות להגיע לפתרון דיפלומטי.

לפיכך, סביר מאוד להניח שבשלב הנוכחי כל מי שעשוי לעמוד על הכוונת הישראלית והאמריקנית יהיו בעיקר ראשי משמרות המהפכה הקיצוניים, כולל מפקד המשמרות אחמד וחידי. ממילא, הם אלו שמכתיבים את הקו הנוקשה במשא ומתן ומסכלים ביד רמה כל אפשרות לפתרון דיפלומטי, כך שאולי הנשיא מרגיש שסילוקם מהדרך יסייע להגיע לפריצת דרך. מנגד, גורמים "אזרחיים" או "מתונים" יותר כגון הנשיא פזשכיאן ושר החוץ עראקצ'י יהיו פחות רלוונטיים בשלב זה.

יוצא דופן מעניין בהקשר זה הוא יושב ראש המג'לס האיראני, מוחמד קאליבאף [2] מי שנחשב לאחד האנשים החזקים כיום במדינה, וגם נוטל חלק במשא ומתן. אף שהוא גורם אזרחי, הוא הגיע במקור משמרות משמרות המהפכה, ושיחק תפקיד מרכזי בדיכוי מהומות בעבר. לפני תחילת המשא ומתן נטען כי זכה לחסינות מפני חיסול עקב תפקידו במגעים, אך כעת ייתכן שיותר הרסן והוא יהיה יעד לסיכול.

גורם אחר שלא ברור מה יהיה איתו הוא המנהיג העליון מוג'תבא ח'מינאי, אם עודנו חי. תעלומת מצבו של המנהיג, ככל שאינה ידועה למודיעין הישראלי והאמריקני, אינה פוטרת אותנו מהדיונים על הדמות הרצויה בראש ההנהגה האיראנית. אם ישנה כוונה לסלק משם את ח'מינאי, בהנחה שהוא עדיין בעולם הזה, ייתכן שיהיה זה בשביל לסלול את הדרך למישהו נוח יותר להידברות עם האמריקנים.

מבצע מוקד

ארה"ב מעוניינת, כאמור, באירוע מהיר, קצר ועוצמתי. מה עומד לרשות הנשיא לשם כך? אלא אם אנו ניצבים בפני הפתעה שתכלול שימוש בכלים שלא הכרנו עד כה, הנשיא מוגבל לכמה קלפים חזקים.

לפי דיווחי התקשורת, מלאי טילי השיוט המדויקים וארוכי הטווח שברשות הצבא האמריקני נמוך יחסית, והגנרלים בצבא היו מעדיפים לשמור את יתרת הטילים לעימות אפשרי עם סין. ובכל זאת, לכל הפחות כנראה נחזה בשימוש בהם במכת הפתיחה, גם אם מוגבל. יש להם יתרון בעוצמה ובדיוק, וניתן לשגר אותם ממרחק רב ומבלי לסכן את הכוחות.

האמריקנים, ככל הנראה, לא מעוניינים בכיבוש קרקעי של איראן באמצעות דיוויזיות שריון, ולא רוצים להסתבך שם בקרבות יבשתיים נרחבים. לכן הם עתידים להסתמך בעיקר על כוח אש מהאוויר, שיתבצע תוך המשך שיתוף הפעולה המרשים עם צה"ל, ואולי גם עם מדינות אחרות באזור כגון ערב הסעודית והאמירויות. היעדר כמעט מוחלט של יכולת התנגדות איראנית לתקיפות האלה מעלה את ערכן, אף שבשלב האחרון של המלחמה באפריל היה נדמה כי בנק המטרות הידלדל. כמו כן, יש מטרות שהוכיחו את חסינותן היחסית להפגזה מהאוויר, כגון ערי הטילים, וממילא טראמפ גם יאלץ לשמור על מלאי זמין של פצצות חודרות בונקרים [2] שאין לו הרבה מהן.

מלבד תקיפה מהאוויר, לרשות הנשיא עומדת האפשרות להשתמש בכוחות מיוחדים למבצעים נקודתיים § וגם כאן עשוי צה"ל לשחק תפקיד משמעותי. יחידות עילית אמריקניות ייקחו חלק בפעולות כאלה, וחלקן כבר פרוסות בשטח.

הנה כמה יעדים אפשריים למבצעים מוגבלים כאלה: כיבוש נקודות פרטניות כגון האי חארג' בפתחת המפרץ הפרסי, המהווה את נקודת ייצוא הנפט המרכזית של איראן; פשיטה לחיסול או מעצר של בכירים בטהרן, בסגנון הפעולה בוונצואלה; מבצע מורכב וארוך יותר להוצאת האורניום המועשר ממעמקי האדמה, שיכלול כוחות שמתמחים בפעולות כאלה, כיבוש וניתוק של שטח גדול לאורך זמן, והדיפת כוחות איראניים במקום עד להשלמת המבצע; וטיפול במתקנים שקשה לפגוע בהם מהאוויר, דוגמת ערי טילים מבוצרות כמו זו שביד, באמצעות פשיטה עליהם והשמדתם מבפנים.

היעדים המרכזיים

מלבד חיסולים של דמויות הנהגה, שכבר עסקנו בהם, המבצע הצבאי יכלול כמה יעדים ברורים: טראמפ הזכיר כמה פעמים שיפגע בתשתיות חשמל באיראן, וסביר להניח שגם תשתיות אחרות שמסייעות לטהרן במאמץ המלחמתי, כגון גשרים, מסילות רכבת וכבישים, יהיו על הכוונת. ממילא, האיראנים הראו יכולת לשקם אותם יחסית במהרה, כך שהפגיעה בהם לא תסב נזק לאזרחים לאורך זמן.

בה בעת, גם מתקנים כלכליים והמשך הפגיעה בשרשרת הייצור הצבאי יעמדו על הפרק, בין היתר כדי לנטרל את יכולת ההיזק של משמרות המהפכה לארה"ב. מנגד, הנשיא עשוי להימנע מתקיפה של תשתיות לייצור והפקת אנרגיה כגון נפט וגז, גם בשל ההשלכות הישירות של תקיפה כזו לעתידה של איראן ולסביבה, וגם משום שטהרן תתקוף בתגובה תשתיות אזוריות באופן עצים.

בניגוד לחלק הקודם של המלחמה, סביר להניח שמבצע ממוקד יתרכז פחות בדברים כגון מפקדות הבסיג' והמשטרה, ובמקום זאת תינתן תשומת לב מוגברת ליעדים כגון אתרים ומתקנים של תוכנית הגרעין. כמו כן, אסור לשכוח את הצורך האמריקני לפגוע ביכולת ההיזק האיראנית במצרי הורמוז, ולכן צבא ארה"ב ינסה לפגוע בכמה שיותר ממעגני הספינות המהירות, בנקודות שיגור כטב"מים וטילים באזור המפרץ, ובספינות המוקשים שאולי עוד נותרו לאיראנים. במקביל עשוי להתחדש המבצע לליווי מכליות החוצה מהמצרים, מה שינטרל עוד את מנוף הלחץ האיראני מהשלב הקודם של המלחמה, ובנוסף יסייע לאכוף את הסגר על ייצוא נפט § מהלך שכאמור, מגביר את הלחץ על האיראנים.

עניין אחר הוא מתקני שיגור הטילים: אלא אם נמצאה נוסחת פלא או דרך חדשה לפגיעה משמעותית באתרים המבוצרים, לדעתי הם כנראה לא צפויים להיות היעד העיקרי של מבצע ממוקד וקצר. בהקשר זה, המאמץ העיקרי כלפיהם יהיה בפיקוק מחדש של פתחי השיגור כדי למנוע בטווח הזמן המיידי אפשרות לירי, אך לפחות בינתיים נראה שפגיעה במרכזים כאלה

מהאוויר לא מביאה הרבה תועלת בטווח הארוך.

מה האנד-גיים?

יציאה לכל מבצע כזה צריכה להיות מלווה בשאלה ברורה: מה המטרה שלו? אם נצא מנקודת הנחה סבירה שבימים הקרובים לא תושג פריצת דרך במגעים בין הצדדים והם לא יגיעו להסכם למרות ההצעה הפקיסטנית החדשה, הרי שלטרמפ לא יהיה כנראה רצון להתבזות שוב במשא ומתן מול האיראנים אלא אם הוא יודע בוודאות קרובה שיגיע דרך כך לתוצאות הרצויות. מבחינתו עדיף כבר להמשיך להשיג חלק מהיעדים באופן כוחני, לאו דווקא בצורה רציפה אלא לאורך זמן, תוך שימור הלחץ הכלכלי הכבד על טהרן.

דברים כגון מה שאמר הקנצלר פרידריך מרץ על התנהלותו של טראמפ במשא ומתן מראים כי דימויו של הנשיא האמריקני נפגע בעקבות השתהות המגעים, והוא לא ירצה לחזור על פראסה כזו. הוא גם לא ישמח להיראות כמי שנחפז ללכת להסכם לא טוב, שיכתים אותו ואת מורשתו. בשלב הנוכחי הוא הראה שהוא מוכן להתפשר מעט בחלק מהנקודות, אבל הוא לא מוותר על החזון הכולל שלו להורדת הסכנה של איראן גרעינית. לכן גם ההצעה האחרונה של איראן, אם אכן אינה כוללת התייחסות לגרעין, אינה טובה דיו. הרי הוא רואה את עצמו כמנצח במלחמה הזאת, משהו שהוא חוזר עליו ללא הרף ותוקף את התקשורת על כך שאינה נותנת לו מספיק קרדיט. הליכה לקנוסה לא באה מבחינתו בחשבון.

לכן מטרת המבצע צריכה להיות קידום מימוש היעדים של הנשיא. זה יכול להיות, לפחות באופן חלקי, בכוח ובאמצעים צבאיים. את יתר היעדים הוא ינסה להשיג באמצעות הפעלת לחץ עוצמתי על האיראנים עד שיוותרו, יתפשרו וייכנעו לדרישותיו. טראמפ מבין שמדובר, אגב, בתהליך מקביל: ככל שיגיע להישגים צבאיים ויפגע ביעדים שהציב לעצמו במשא ומתן, ככל שינטרל עוד מהיכולות הצבאיות והכלכליות של האיראנים [?] כך יהיה להם פחות מה להסתמך עליו במשא ומתן, ואולי לא תהיה להם ברירה אלא להמשיך לוותר. עם זאת, צריך להדגיש שכניעה מוחלטת לא באה בחשבון בראייה האיראנית, אלא אם המשטר עצמו יעמוד בסכנת קריסה או נפילה.

מטרה אחרת היא להגביר את השליטה האמריקנית בקצב האירועים. מבצע קצר וממוקד, שיגיע מכמה כיוונים, עשוי לאפשר לארה"ב להחליט מתי היא מפסיקה את הלחימה גם ללא הסכם. אומנם ישנה סכנה שבמצב כזה האיראנים ימשיכו לשגר טילים על כוחותיה ועל האזור אפילו אם האמריקנים יפסיקו באופן חד-צדדי את ההפצצות, אולם צריך להדגיש שוב שדווקא טהרן [?] בהיעדר תעשיית לייצור טילים [?] כנראה מוגבלת לכלכלת חימושים. מסיבה זו, גם אם לא מושג הסכם להפסקת הלחימה והמתקפות ייעצרו, סבירות גבוהה שהאיראנים, אם בכלל, ימשיכו לשגר טילים רק בטפטופים. גם מבחינתם, הסכנה בכך היא שצה"ל והצבא האמריקני יגיבו במתקפות נוספות ויפגעו בעוד מטרות ובכירים שלהם.

יציאה כזו מהמבצע, יש להדגיש, טומנת בחובה לא מעט יתרונות לאמריקנים. היא מותירה את

הזירה פתוחה, ומביאה את הצדדים לעמדת המתנה עם אפשרות לחידוש של הלחימה והמשא ומתן כאחד. כל עוד האיראנים לא מתפשרים, זה מאפשר לאמריקנים גם בהמשך לתקוף ללא הגבלה, באופן מדוד ונקודתי. זה עשוי אכן להפוך למאמץ נרחב, ארוך טווח, שדורש אורך רוח, אך גם כזה שיכול להביא לא מעט הישגים.

יש בכך גם לא מעט סיכונים לנשיא, בעיקר בזירה הפוליטית והכלכלית, אך גם בתחום הצבאי. פעולה קצרה יכולה לסייע לפחות בממד הכלכלי, שכן היא תסב טלטלה נקודתית בשווקים, אך לאחר מכן הם יתרגלו למצב החדש ולעימות מתמשך. לצד זאת, חידוש המלחמה הוא גם מהלך שקשה לחלוטין לחזות כיצד יסתיים, ויש בו סיכון לעימות ארוך ולא פשוט. ובכל זאת, מול האפשרויות האחרות, כולל תסריט שבו האיראנים משתקמים או מפתחים תוכנית גרעין צבאית, נראה שבשלב הנוכחי זו האפשרות הכי טובה ונכונה מבחינת טראמפ.

*הדעות המובעות בפרסומי מכון משגב הן על דעת המחברים בלבד.